

พระธรรมโยเอลและคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งเลาตีเซีย - บทที่สามสิบ

Jeff Pippenger
2026-01-16

หมายเลขสามสิบ

การสำเร็จตามพระเมสสิยาห์ในพระธรรมมัทธิวนั้นรวมถึงหมุดหมายแห่งวาระสุดท้าย หมุดหมายแห่งการที่ชาวสารถูกทำให้เป็นระเบียบอย่างเป็นทางการ พยานสองคนของหมุดหมาย 9/11 โดยคนหนึ่งเป็นพยานของชาวสารภายในถึงเลาตีเซีย และอีกคนหนึ่งเป็นชาวสารภายนอกว่าด้วยการก่อการร้ายของอิสลาม เป็นการเหมาะสมที่หมุดหมาย 9/11 จะถูกแทนไว้โดยการสำเร็จตามพระเมสสิยาห์สองประการในบรรดาสิบสองประการในพระธรรมมัทธิว เพราะ 9/11 รวมชาวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองไว้ด้วย ซึ่งที่นั่นย่อมมีการทรีซ่าเสมอ ความตายของวันที่ 18 กรกฎาคม 2020 เป็นหมุดหมายประการที่ห้าที่เราพิจารณา แล้วเสียงในถิ่นทุรกันดารในเดือนกรกฎาคม 2023 เป็นประการที่หก และการเป็นขึ้นจากตายในปี 2024 เป็นประการที่เจ็ด การสำเร็จตามพระเมสสิยาห์ประการที่แปดคือเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน

หมุดหมายฝ่ายพระเมสสิยาห์ลำดับที่แปดคือเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืน

เหตุการณ์ทั้งสี่นี้ได้บังเกิดขึ้น เพื่อให้สำเร็จตามพระวาทะซึ่งตรัสไว้โดยผู้เผยพระวจนะว่า “จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด กษัตริย์ของเจ้ากำลังเสด็จมาหาเจ้า ด้วยความอ่อนสุภาพ และประทับบนหลังลา ทั้งบนลูกลาอ่อนซึ่งเป็นลูกของลา” มัทธิว 21:4, 5

คำพยากรณ์

จงเปรมปรีดอย่างยิ่งเถิด โอ ธิดาแห่งศิโยน; จงโห่ร้องเถิด โอ ธิดาแห่งเยรูซาเล็ม: ดูเถิด กษัตริย์ของเจ้าทรงเสด็จมาหาเจ้า: พระองค์ทรงชอบธรรม และทรงมีความรอด; ทรงสุภาพอ่อนโยน และทรงมาบนหลังลา และบนลูกลาอ่อน ซึ่งเป็นลูกของลา เศคาริยาห์ 9:9

“ห้าร้อยปีก่อนหน้านั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประกาศโดยผู้เผยพระวจนะเศคาริยาห์ว่า ‘จงเปรมปรีดยิ่งนัก โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย; จงโห่ร้อง โอ ธิดาแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดูเถิด พระราชาของเจ้ากำลังเสด็จมาหาเจ้า พระองค์ทรงชอบธรรม และทรงนำความรอดมา; ทรงอ่อนสุภาพ และทรงมาบนหลังลา บนลูกลาอ่อน ลูกของลา’ [Zechariah 9:9.] หากพวกเขาได้เห็นพระคริสต์กำลังเสด็จไปสู่การพิพากษาและความตายแล้ว พวกเขาจะไม่อาจทำให้คำพยากรณ์ข้อนี้สำเร็จได้”

“ในทำนองเดียวกัน มิลเลอร์และผู้ร่วมงานของเขาได้ทำให้คำพยากรณ์สำเร็จ และได้นำชาวสารซึ่งการตัดสินใจได้พยากรณ์ไว้ล่วงหน้าว่าจะต้องประกาศแก่โลก แต่ซึ่งพวกเขาไม่อาจประกาศได้หากพวกเขาเข้าใจคำพยากรณ์ที่ชี้ให้เห็นถึงความผิดหวังของตนอย่างถ่องแท้ และที่เสนอชาวสารอีกประการหนึ่งซึ่งจะต้องประกาศแก่ชนทุกชาติก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ชาวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สองได้ถูกประกาศในเวลาที่ถูกต้อง และได้บรรลุพระราชกิจซึ่งพระเจ้าทรงประสงค์จะให้สำเร็จโดยผ่านชาวสารเหล่านั้น” The Great Controversy, 405.

ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับพระวณะแห่งคำพยากรณ์ของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับประวัติศาตร์การเสด็จเข้าสู่กรุงอ
ย่างมีชัยของพระคริสต์

และยังเกี่ยวข้องกับประวัติศาตร์ที่ขนานกันของการประกาศข่าวสารเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนในปี 1844 ด้วย
คนหนึ่งแสนสืหมินสีพันจำเป็นต้องเข้าใจ “คำพยากรณ์ที่ชี้ให้เห็นถึงความผิดหวังของพวกเขา”

ยอห์น ในพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบได้รับการบอกไว้ล่วงหน้าว่า

ข่าวสารของหนังสือเล่มน้อยซึ่งจะหวานในปากของเขานั้น จะกลับขมขึ้นมา

“เราไม่มีสิ่งใดที่จะต้องหวั่นเกรงต่ออนาคต เว้นแต่เราจะลืมนึกถึงวิธีที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงนำเรา
และคำสั่งสอนของพระองค์ในประวัติศาตร์ที่ผ่านมาแล้วของเรา” Life Sketches, 196.

“การทรงนำขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ในอดีตนั้น

ได้รับการสำแดงท่ามกลางพระกรณียกิจแห่งพระญาณสอดส่องอื่น ๆ

ว่าเป็นพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงปกคลุมความผิดพลาดในตัวเลข

เพราะหาได้เป็นการดีที่สุดไม่ที่พวกมิลเลอไรต์จะเข้าใจความผิดหวังของตนล่วงหน้า ยิ่งไปกว่านั้นก็ไม่ต่างจาก
ที่หาได้เป็นการดีที่สุดไม่สำหรับพวกสาวกที่จะเข้าใจองค์ประกอบทั้งปวงแห่งความผิดหวังของตน ณ ทางเขน
แต่ประวัติแห่งการประกาศเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนนั้น ถูกระบุว่าเป็นความสว่างแท้ที่นำไปสู่สวรรค์

และเรื่องนี้ได้มีการกล่าวไว้ในนิมิตแรกสุดของเอลเลน ไวท์เอง

ผู้หนึ่งแสนสืหมินสีพันต้องเข้าใจความผิดหวังของพวกสาวกและของพวกมิลเลอไรต์

การปฏิเสธความสว่างนั้นคือการตกลจากหนทางนั้นเอง

“พวกเขามีแสงสว่างอันเจิดจ้าตั้งอยู่เบื้องหลัง ณ จุดเริ่มต้นของทางนั้น

ซึ่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้บอกแก่ข้าพเจ้าว่าเป็น ‘เสียงร้องยามเที่ยงคืน’ แสงสว่างนี้ส่องตลอดแนวทางนั้น
และให้ความสว่างแก่เท้าของพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะไม่สะดุด”

“หากพวกเขาจับตามองพระเยซู ผู้ทรงอยู่เบื้องหน้าพวกเขา ทรงนำพวกเขาไปยังนครนั้น

พวกเขาก็ปลอดภัย แต่ไม่นาน บางคนก็อ่อนล้า และกล่าวว่านครนั้นยังอยู่อีกไกลมาก

และพวกเขาคาดหวังว่าจะได้เข้าไปถึงก่อนหน้านั้นแล้ว

จากนั้นพระเยซูก็จะทรงหนุนใจพวกเขาโดยทรงยกพระกรอันขว้างรุ่งโรจน์ของพระองค์ขึ้น

และจากพระกรของพระองค์มีแสงสว่างส่องออกมา

โบกไหวอยู่เหนือหมู่คณะผู้เฝ้ารอการเสด็จมาของพระองค์ และพวกเขาก็ร้องว่า ‘อัลเลลูยา!’ ส่วนคนอื่น ๆ

ได้ปฏิเสธแสงสว่างที่อยู่เบื้องหลังพวกเขาอย่างพลีผลาม

และกล่าวว่าไม่ใช่พระเจ้าที่ได้ทรงนำพวกเขาออกมาไกลถึงเพียงนี้ แสงสว่างที่อยู่เบื้องหลังพวกเขาก็ดับไป

ปล่อยให้เท้าของพวกเขาอยู่ในความมืดมิดอย่างสิ้นเชิง และพวกเขาก็สะดุด

สูญเสียการมองเห็นเป้าหมายและพระเยซู และตกลจากทางนั้นลงไปสู่โลกเบื้องล่างอันมืดมิดและชั่วร้าย”

Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

หลักชัยที่แปดคือเสียงร้องยามเที่ยงคืน

ดังที่ได้ทรงเป็นแบบอย่างไว้โดยการเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างมีชัยของพระคริสต์

“เสียงร้องในยามเที่ยงคืนหาได้อาศัยการโต้แย้งเป็นหลักไม่

แม้ว่าหลักฐานจากพระคัมภีร์จะชัดเจนและเด็ดขาดก็ตาม มีฤทธานุภาพอันเร้าแรงติดตามไปกับขบวน

ซึ่งกระทำต่อจิตวิญญาณให้เคลื่อนไหว ไม่มีความสงสัย ไม่มีการตั้งคำถาม

ในวาระที่พระคริสต์เสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างมีชัยชนะ

ประชาชนซึ่งชุมนุมกันมาจากทุกส่วนของแผ่นดินเพื่อรักษาเทศกาล ได้หลังไหลไปยังภูเขามะกอกเทศ

และเมื่อพวกเขาเข้าร่วมกับฝูงชนที่กำลังติดตามแห่พระเยซูอยู่ ก็รับเอาแรงดลใจแห่งโมงยามนั้น

และช่วยกันเปล่งเสียงร้องให้กึกก้องยิ่งขึ้นว่า

‘สาธุการแต่พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า!’ [Matthew 21:9.] ในทำนองเดียวกัน บรรดาผู้ไม่เชื่อที่หลังไหลเข้ามาถึงการประชุมของแอ๊ดเวนตีสต์—บางคนมาด้วยความอยากรู้อยากเห็น บางคนเพียงเพื่อเยาะเย้ย—ก็ได้รู้สึกถึงฤทธิ์อำนาจแห่งความเชื่อมั่นซึ่งติดตามข่าวสารนั้นว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว!’” Spirit of Prophecy, volume 4, 250, 251.

การที่จะเป็นพรหมจารีผู้มีปัญญาในยุคสุดท้าย ตามความจำเป็นเชิงพยากรณ์ ย่อมกำหนดให้พรหมจารีผู้มีปัญญาเหล่านั้นต้องประสบกับความผิดหวัง ซึ่งต่อมาก็นำเข้าสู่ช่วงเวลาแห่งการคอยช้าตามอุปมา หากปราศจากประสบการณ์แห่งช่วงเวลาแห่งการคอยช้านี้ ท่านก็ไม่ใช่ว่าพรหมจารีผู้มีปัญญาหรือพรหมจารีผู้โง่เขลา

“อุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนในมัทธิว 25 ก็แสดงให้เห็นถึงประสบการณ์ของชนชาติแอ๊ดเวนตีสต์ด้วย” สงครามแห่งมหากาพย์, 393.

ไม่ว่าในกรณีใด หญิงพรหมจารีที่มีปัญญาในยุคสุดท้ายจำเป็นต้องประสบกับความผิดหวังซึ่งสอดคล้องกับวันที่ 19 เมษายน ค.ศ. 1844 เพราะว่าประสบการณ์ในคำอุปมานั้นคือประสบการณ์ของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ผู้ซึ่งยอห์นในพระธรรมวิวรณ์ระบุว่า เป็นพรหมจารี!

คนเหล่านี้เป็นผู้ที่มีได้มิมลทินกับผู้หญิง เพราะเขาเป็นพรหมจารี คนเหล่านี้เป็นผู้ที่ติดตามพระเมษโปดกไปทุกแห่งที่พระองค์เสด็จไป คนเหล่านี้ได้รับการไถ่จากท่ามกลางมนุษย์ เป็นผลแรกถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก วิวรณ์ 14:4

อุปมาเรื่องต่าง ๆ ของพระคริสต์มีก็เรื่องที่ได้รับการระบุโดยตรงและโดยเฉพาะเจาะจงว่าจะสำเร็จครบถ้วนตามตัวอักษรทุกประการ? อุปมาทุกเรื่องจะสำเร็จครบถ้วนตามตัวอักษรทุกประการ แต่อุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้นได้รับการนำเสนอไว้อย่างเฉพาะเจาะจงว่า ได้สำเร็จแล้วในอดีตและจะสำเร็จในอนาคต “ครบถ้วนตามตัวอักษรทุกประการ” อุปมานี้ถูกเปรียบเทียบกับทูตสวรรค์องค์ที่สาม ซึ่งจะต้องคงอยู่เป็นความจริงสำหรับปัจจุบันตั้งแต่ปี 1844 เป็นต้นไป จนกว่ามีคาเอลจะทรงลุกขึ้นยืน และช่วงเวลาแห่งพระกรุณาสำหรับมนุษย์จะสิ้นสุดลง.

“ข้าพเจ้ามักถูกชี้ให้พิจารณาอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน ซึ่งห้าคนเป็นคนฉลาด และอีกห้าคนเป็นคนโง่เขลา อุปมานี้ได้สำเร็จแล้วและจะสำเร็จอย่างครบถ้วนทุกถ้อยคำ เพราะมีการประยุกต์ใช้เป็นพิเศษสำหรับเวลานี้ และเช่นเดียวกับข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สาม อุปมานี้ได้สำเร็จแล้วและคงเป็นความจริงสำหรับปัจจุบันต่อไปจนถึงวาระสุดท้ายของกาลเวลา” Review and Herald, August 19, 1890.

จนถึงวาระสุดท้ายของกาลเวลา อุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนเป็นความจริงสำหรับปัจจุบัน และเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนจะสำเร็จอีกครั้งอย่างครบถ้วนทุกถ้อยคำ

“มีโลกหนึ่งซึ่งกำลังนอนจมอยู่ในความชั่วร้าย ในการล่อลวงและความหลงผิด อยู่ในเงามัจจุราชนั่นเอง—หลับไหล หลับไหล ใครบ้างที่กำลังทนทุกข์ทรมารในจิตวิญญาณเพื่อจะปลุกพวกเขาให้ตื่น? เสียงใดจะเข้าถึงพวกเขาได้? จิตใจของข้าพเจ้าถูกพาไปยังอนาคต เมื่อจะมีการให้สัญญาว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว; จงออกไปพบเขาเถิด’ แต่บางคนจะได้ซัดเข้าไปในการจัดหาน้ำมันเพื่อเติมตะเกียงของตน และเมื่อสายเกินไปแล้ว พวกเขาจะพบว่าอุปนิสัย ซึ่งน้ำมันนั้นเป็นเครื่องหมายแทน มีอาจถ่ายโอนให้กันได้” Review and Herald, February 11, 1896.

เสียงร้องในเวลาเที่ยงคืนเป็นหมุดหมายถัดไปที่ปรากฏอยู่บนขอบฟ้าในขบวนการของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันหมุดหมายนั้นมาพร้อมกับการขมเหงซึ่งเริ่มขึ้นต่อบรรดาผู้สัตย์ซื่อก่อนหน้ากฎหมายวันอาทิตย์ การขมเหงนั้นมีทั้งจากภายนอกและจากภายใน และการขมเหงจากภายในนั้นรวมถึงสัญลักษณ์ที่แตกต่างกันสองประการ หนึ่งในสัญลักษณ์เหล่านั้นคือยูดาส อีกประการหนึ่งคือสภาแซนเฮดริน

หมุดหมายเชิงพระเมสสิยาห์ประการที่เก้าคือการทรยศเพื่อเงินเงินสามสิบบเหรียญ

ครั้งนั้นจึงสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสไว้โดยเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า
“และเขาทั้งหลายได้รับเงินสามสิบบเหรียญเงิน คือราคาของผู้ที่ถูกตีราคา
ผู้ซึ่งบรรดาชนชาติอิสราเอลได้ตีราคาไว้ และเขาทั้งหลายได้นำเงินนั้นไปซื้อทุ่งนาของช่างหม้อ
ตามท้องที่พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาแก่ข้าพเจ้า” มัทธิว 27:9, 10

คำพยากรณ์

และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเห็นชอบ ก็จงให้ค่าจ้างของข้าพเจ้าแก่ข้าพเจ้า แต่ถ้าไม่ ก็จงดเสีย” เขาทั้งหลายจึงชั่งเงินสามสิบบเหรียญเป็นค่าจ้างของข้าพเจ้า และพระยาห์เวห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า
“จงโยนมันให้แก่ช่างปั้นหม้อเถิด เป็นราคางามเลิศที่เขาทั้งหลายตีค่าข้าพเจ้าไว้”
แล้วข้าพเจ้าจึงนำเงินสามสิบบเหรียญนั้นไปโยนให้แก่ช่างปั้นหม้อในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ เศคาริยาห์ 11:12, 13

การทรยศของยูดาสเป็นสัญลักษณ์แทนการทรยศของปุโรหิตปลอม เพราะเลข 30

เป็นสัญลักษณ์แทนอายุของปุโรหิต

บรรดาปุโรหิตซึ่งเป็นคนเลวด้วยนั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ดั่งทองคำและเงินโดยผู้สื่อสารแห่งพันธสัญญาเงินสามสิบบเหรียญของยูดาสเป็นสัญลักษณ์แทนการชำระล้างปุโรหิตเท็จในกฎหมายวันอาทิตย์ แม้ว่ายูดาสจะตายก่อนกางเขนเล็กน้อย แต่ก็ยังเป็นวันเดียวกัน ยูดาสมิใช่สัญลักษณ์ของสภาแซนเฮดริน; เขาเป็นสัญลักษณ์ของผู้หนึ่งซึ่งเคยถูกเข้าใจว่าอยู่ท่ามกลางสาวกของพระคริสต์

ในฐานะที่ท่านเป็นสาวกของพระคริสต์ ท่านก็เป็นสาวกของการเจิมของพระเยซูด้วย การเจิม ณ พิธีบัพติศมาของพระองค์ได้เปลี่ยนพระนามของพระเยซูให้เป็นพระเยซูคริสต์ เพราะคำว่า “คริสต์” หมายถึง—ผู้ทรงได้รับการเจิม แล้วพระนามของพระองค์จึงเปลี่ยนไป เพราะในเวลานั้นพระองค์จะทรงยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากตลอดหนึ่งสัปดาห์ และสัญลักษณ์สำคัญยิ่งประการหนึ่งของความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาก็คือการเปลี่ยนชื่อ พระเยซูทรงได้รับการเจิมด้วยฤทธานุภาพ ณ พิธีบัพติศมาของพระองค์ การเป็นสาวกของพระคริสต์จึงหมายความว่า ท่านเป็นสาวกแห่งพิธีบัพติศมาของพระองค์ ณ พิธีบัพติศมาของพระองค์นั่นเองที่พระองค์ทรงได้รับการเจิมด้วยฤทธานุภาพ ถ้อยคำของเปโตรในมัทธิว 16:18 เป็นที่รู้จักกันในโลกแห่งเทววิทยาคริสเตียนว่าเป็น “คำสารภาพความเชื่อของคริสเตียน” นี่เป็นหนึ่งในประเด็นสำคัญยิ่งสำหรับการอภิปรายในหมู่นักเทววิทยาและนักวิชาการ โดยทั่วไปแล้ว การอภิปรายของนักเทววิทยาและนักวิชาการมักชี้ไปยังสิ่งที่ไม่มีความสำคัญเลย หรืออาจมีความสำคัญเพียงเล็กน้อยกระนั้น ประเด็นก็ยังคงอยู่ว่า ศาสนาคริสต์เข้าใจว่า เมื่อพระเยซูทรงได้รับการเจิมแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ในเวลานั้นเอง

พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “ฝ่ายพวกท่านเล่า ท่านทั้งหลายว่าเราเป็นผู้ใด?” ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า
“พระองค์คือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” มัทธิว 16:15, 16

ชื่อเต็มของเปโตรสื่อถึงความจริงนั่นเอง เพราะซีโมน บาร์โยนา หมายถึง “ผู้ที่ไต่ยีนสารของนกพิราบ” ซึ่งเป็นสารแห่งบัพติศมาของพระองค์ บัพติศมาของพระองค์สอดคล้องกับ 9/11 และยูดาสเป็นตัวแทนของผู้ที่ถน จุดหนึ่งเคยยอมรับว่าตนเข้าใจ 9/11 แต่กลับหลงทางไปตามเส้นทางนั้น ยูดาสมิใช่สัญลักษณ์ของสภาแซนเฮดริน เพราะพวกเขาเป็นตัวแทนของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสต์แบบเลาตีเซีย ยูดาสได้เป็นพยานให้แก่สภาแซนเฮดริน แต่สัญลักษณ์ของการกบฏของสภาแซนเฮดรินนั้นแตกต่างจากการกบฏของยูดาส การกบฏของสภาแซนเฮดรินแสดงออกในความผิดต่อไปนี้

“ข้าพเจ้าได้รวบรวมงานเขียนของข้าพเจ้าไว้ แล้วเราก็เริ่มออกเดินทาง ระหว่างทางเราได้จัดประชุมสองครั้งที่ออเรนจ์ และมีหลักฐานว่าคริสตจักรได้รับประโยชน์และกำลังใจ เราเองก็ได้รับการฟื้นฟูกำลังใจโดยพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า คินนินข้าพเจ้าฝันว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่แบตเทิลครีก กำลังมองออกไปทางกระจกข้างประตู และเห็นคนหมูหนึ่งเดินแถวขึ้นมาที่บ้าน เป็นคู่ ๆ พวกเขามีสีหน้าเคร่งขรึมและแน่วแน่ ข้าพเจ้ารู้จักพวกเขาดี และเห็นไปจะเปิดประตูห้องรับแขกเพื่อต้อนรับพวกเขา แต่คิดว่าข้าพเจ้าควรมองอีกครั้ง ภาพนั้นก็เปลี่ยนไป บัดนี้คนหมูนั้นมีลักษณะเป็นขบวนแห่แบบคาทอลิก คนหนึ่งถือกางเขนไว้ในมือ อีกคนหนึ่งถือไม้้อ และเมื่อพวกเขาเข้ามาใกล้ คนที่ถือไม้้อได้ขีดวงล้อมรอบบ้าน พลังกล่าวสามครั้งว่า ‘บ้านหลังนี้ถูกประกาศห้าม ทรัพย์สินจะต้องถูกริบ พวกเขาได้กล่าวต่อต้านคณะอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา’ ความหวาดกลัวเข้าครอบงำข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็วิ่งผ่านตัวบ้าน ออกทางประตูด้านเหนือ และพบว่าตนเองอยู่ท่ามกลางคนหมูหนึ่ง ซึ่งบางคนข้าพเจ้ารู้จัก แต่ข้าพเจ้าไม่กล้าเอ่ยถ้อยคำใดกับพวกเขาเลย ด้วยเกรงว่าจะถูกทรยศ ข้าพเจ้าพยายามหาสถานที่สงบ ที่ซึ่งข้าพเจ้าจะร้องไห้และอธิษฐานได้ โดยไม่ต้องพบกับสายตาอันกระตือรือร้นและช่างซักถามไม่ว่าข้าพเจ้าจะหันไปทางใด ข้าพเจ้าพูดซ้ำ ๆ อยู่บ่อยครั้งว่า ‘ถ้าข้าพเจ้าเพียงแต่จะเข้าใจสิ่งนี้ได้! หากพวกเขาจะบอกข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พูดอะไร หรือได้ทำอะไรลงไป!’”

“ข้าพเจ้ารำให้และอธิษฐานอย่างมาก เมื่อเห็นทรัพย์สินของเราถูกยึดไป ข้าพเจ้าพยายามอ่านความเห็นอกเห็นใจหรือความสงสารที่มีต่อข้าพเจ้า จากสีหน้าของผู้ที่อยู่รอบข้าง และสังเกตใบหน้าของหลายคนซึ่งข้าพเจ้าคิดว่า หากพวกเขาไม่เกรงว่าจะมีผู้อื่นเห็น พวกเขาก็คงจะพูดกับข้าพเจ้าและปลอบโยนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพยายามครั้งหนึ่งที่จะหนีออกจากฝูงชน แต่เมื่อเห็นว่าตนถูกจับตามองอยู่ ข้าพเจ้าจึงปิดบังความตั้งใจนั้นเสีย ข้าพเจ้าเริ่มร้องไห้เพื่อออกเสียง และกล่าวว่า ‘ถ้าพวกเขาจะเพียงบอกข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้ทำอะไรหรือได้พูดอะไรไป!’ สามิของข้าพเจ้า ซึ่งกำลังนอนหลับอยู่บนเตียงในห้องเดียวกัน ไต่ยีนข้าพเจ้าร้องไห้เพื่อออกเสียงและปลุกข้าพเจ้าให้ตื่น หมอนของข้าพเจ้าเปียกชุ่มด้วยน้ำตา และความหดหูเศร้าอย่างหนักก็ปกคลุมจิตใจของข้าพเจ้า”
Testimonies, volume 1, 577, 578.

การนำหลักการที่ว่าบรรดาผู้พยากรณ์กล่าวถึงยุคสุดท้ายมากกว่ายุคที่พวกเขามีชีวิตอยู่นั้น มาประยุกต์ใช้ ย่อมก่อให้เกิดคำถามอันเคร่งขรึมอย่างยิ่งสำหรับผู้นำของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสต์ ซีสเตอร์ไวท์ได้ “รวบรวม” “งานเขียน” ของเธอ และเริ่มการเดินทางกลับไปยังแบตเทิลครีก แบตเทิลครีกในเวลานั้นเป็นศูนย์กลางของงาน เช่นเดียวกับที่ทาโคมาพาร์กเป็นอยู่ในปัจจุบัน หรือกรุงเยรูซาเล็มในสมัยของพระคริสต์ นางได้รวบรวมงานเขียนของตนสำหรับการเดินทางนั้น ภายหลังจากที่นางได้กล่าวถึงการต่อสู้ดิ้นรนที่นางกำลังประสบอยู่เกี่ยวกับงานเขียนของตน บริบทของความผิดของนางเกี่ยวข้อกับงานเขียนของนาง การต่อสู้ดิ้นรนนั้นเกิดขึ้นในเมืองไรต์

“ขณะที่อยู่ ณ เมือง Wright เราได้ส่งต้นฉบับของข้าพเจ้าสำหรับฉบับที่ 11 ไปยังสำนักงานพิมพ์แล้ว และข้าพเจ้าก็กำลังพิมพ์กำลังขึ้นแทบทุกขณะเมื่ออยู่นอกเวลาประชุม โดยเขียนเนื้อหาสำหรับฉบับที่ 12 ออกมา กำลังกายและกำลังใจของข้าพเจ้าต่างก็ถูกใช้อย่างหนักหน่วงยิ่ง ขณะปฏิบัติงานเพื่อคริสตจักรใน Wright ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะตนควรจะได้พักผ่อน แต่ก็มองไม่เห็นโอกาสใดที่จะผ่อนภาระได้ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ประชาชนหลายครั้งในแต่ละสัปดาห์ และเขียนคำพยานส่วนตัวหลายหน้า ภาระเพื่อจิตวิญญาณทั้งหลายอยู่เหนือข้าพเจ้า และความรับผิดชอบที่ข้าพเจ้ารู้สึกนั้นใหญ่หลวงยิ่งนัก จนทำให้ข้าพเจ้าได้นอนหลับเพียงไม่กี่ชั่วโมงในแต่ละคืน”

“ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังตรากตรำอยู่เช่นนั้น ทั้งในการพูดและในการเขียน ข้าพเจ้าได้รับจดหมายจากแบทเทิลครีกซึ่งมีลักษณะทำให้หือออย เมื่อข้าพเจ้าอ่านจดหมายเหล่านั้น ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความหดหู่ใจอย่างไม่อาจพรรณนาได้ จนถึงขั้นเป็นความทุกข์ระทมทางจิตใจ ซึ่งดูประหนึ่งว่าในช่วงเวลาสั้น ๆ ได้ทำให้พลังชีวิตของข้าพเจ้าเป็นอัมพาตไป สำหรับสามคืน ข้าพเจ้าแทบมิได้นอนเลย ความคิดของข้าพเจ้าว่าวุ่นและสับสน ข้าพเจ้าปิดบังความรู้สึกของตนไว้เท่าที่จะทำได้จากสามีของข้าพเจ้าและจากครอบครัวผู้เยี่ยมด้วยความเห็นอกเห็นใจซึ่งข้าพเจ้าอาศัยอยู่ด้วย ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ถึงการต่อสู้และภาระหนักในจิตใจของข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้าร่วมกับครอบครัวในการนมัสการเช้าและเย็น และพยายามวางภาระของตนไว้กับพระองค์ผู้ทรงแบกภาระอันยิ่งใหญ่นี้ แต่คำวิงวอนของข้าพเจ้าออกมาจากใจที่ถูกบีบคั้นด้วยความทุกข์ระทม และคำอธิษฐานของข้าพเจ้าก็ขาดตอนและไม่ปะติดปะต่อ เพราะความโศกเศร้าที่ไม่อาจควบคุมได้ โลหิตพุ่งขึ้นสู่สมองของข้าพเจ้าจนบ่อยครั้งทำให้ข้าพเจ้าโซเซและแทบจะล้ม ข้าพเจ้ามักมีเลือดกำเดาไหลบ่อยครั้ง โดยเฉพาะหลังจากพยายามเขียน ข้าพเจ้าจำต้องวางงานเขียนของตนลง แต่ก็มิอาจสลัดภาระแห่งความวิตกกังวลและความรับผิดชอบที่ถ่วงทับอยู่เหนือข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าตระหนักกว่าข้าพเจ้ามีคำพยานสำหรับผู้อื่นซึ่งข้าพเจ้าไม่อาจนำเสนอแก่พวกเขาได้”

“ข้าพเจ้าได้รับจดหมายอีกฉบับหนึ่ง แจ้งแก่ข้าพเจ้าว่าเห็นสมควรให้ชะลอการตีพิมพ์ฉบับที่ 11 ไว้ก่อน จนกว่าข้าพเจ้าจะได้เขียนสิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับการสำแดงเกี่ยวกับสถาบันสุขภาพออกมา เพราะผู้ที่รับผิดชอบกิจการนั้นกำลังขาดแคลนทรัพยากรอย่างยิ่ง และต้องการอิทธิพลแห่งคำพยานของข้าพเจ้าเพื่อกระตุ้นบรรดาพี่น้อง ข้าพเจ้าจึงได้เขียนข้อความส่วนหนึ่งของสิ่งที่ได้สำแดงแก่ข้าพเจ้าเกี่ยวกับสถาบันนั้นออกมา แต่ไม่อาจเขียนเรื่องทั้งหมดได้ เพราะเลือดขึ้นสมอง หากข้าพเจ้ารู้ว่าฉบับที่ 12 จะล่าช้าออกไปนานเช่นนั้น ไม่ว่าในกรณีใดข้าพเจ้าก็คงจะไม่ส่งข้อความส่วนนั้นซึ่งบรรจุอยู่ในฉบับที่ 11 ไปเลย ข้าพเจ้าคิดว่าหลังจากพักผ่อนไม่กี่วันแล้ว ข้าพเจ้าจะสามารถกลับมาเขียนต่อได้อีก แต่ด้วยความโศกเศร้าอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าพบว่าสภาพของสมองของข้าพเจ้าทำให้เป็นไปไม่ได้ที่ข้าพเจ้าจะเขียน ความคิดที่จะเขียนคำพยาน ไม่ว่าจะโดยทั่วไปหรือเป็นส่วนตัว จึงต้องละทิ้งไป และข้าพเจ้าอยู่ในความทุกข์ระทมอย่างต่อเนื่อง เพราะข้าพเจ้าไม่สามารถเขียนสิ่งเหล่านั้นได้”

“ในสภาพการณ์เช่นนี้ จึงได้มีการตัดสินใจว่าเราจะกลับไปยัง Battle Creek และพักอยู่ที่นั่นตราบเท่าที่ถนนยังอยู่ในสภาพเป็นโคลนและชำรุดทรุดโทรม และว่าข้าพเจ้าจะเขียนหมายเลข 12 ให้เสร็จที่นั่น สามีของข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่งที่จะได้พบบรรดาพี่น้องของท่านที่ Battle Creek และพูดคุยกับพวกเขา และชื่นชมยินดีร่วมกับพวกเขาในงานซึ่งพระเจ้ากำลังทรงกระทำเพื่อท่าน ข้าพเจ้าได้รวบรวมงานเขียนของข้าพเจ้า แล้วเราก็ออกเดินทาง ...” Testimonies, volume 1, 576, 577.

ในวาระสุดท้าย ผู้นำของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส ซึ่งเป็นตัวแทนโดย Battle Creek และบรรดาผู้นำที่นาง "รูจิดี" ได้แปรเปลี่ยนเป็นขบวนการแบบคาทอลิก ผู้นำของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสได้แปรเปลี่ยนเป็นขบวนการแบบคาทอลิก ในความฝันนั้น พวกเขา "ที่ละสองคน" คนหนึ่งคือไม้ตะพุด อีกคนหนึ่งคือไม้กางเขน พวกเขาขีดวงล้อมรอบบ้านและประกาศสามครั้งว่า "บ้านหลังนี้ถูกสั่งห้าม ทรีพียสันจะต้องถูกยึด พวกเขาได้กล่าวต่อต้านคณะอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา "ทรีพียสัน" ใน "บ้าน" ซึ่งบรรดาผู้นำคาทอลิกแห่ง Battle Creek ได้ "ยึด" ไว้ นั่นคืออะไร? "คณะอันศักดิ์สิทธิ์" โดยของคริสตจักรคาทอลิกที่ถูก "กล่าวต่อต้าน"?

หากจะกล่าวให้ตรงยิ่งขึ้น คำถามอาจเป็นว่า "คณะนักบวชใดของคาทอลิกเป็นผู้นำในการไต่สวนสวนนอกรีต?" การไต่สวนสวนนอกรีตเริ่มต้นขึ้นโดยคณะโดมินิกัน ก่อนที่คณะเยสุอิตจะปรากฏขึ้นในประวัติศาสตร์ แต่เมื่อคณะหลังเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องแล้ว พวกเขา ก็กลายเป็นคณะที่เป็นหัวหอกในการสนับสนุนความทารุณโหดร้ายและการนองเลือด

ทั่วทั้งคริสต์ศาสนจักร โปรเตสแตนต์กำลังถูกคุกคามโดยศัตรูอันน่าเกรงขาม ภายหลังจากชัยชนะแรกเริ่มของการปฏิรูปศาสนาได้ผ่านพ้นไปแล้ว โรมได้ระดมกำลังใหม่ โดยหวังจะทำลายมันให้สิ้น ในเวลานั้นเอง คณะเยสุอิตได้ถูกสถาปนาขึ้น ซึ่งเป็นบรรดานักสู้ฝ่ายสันตะปาปาที่โหดร้ายที่สุด ไร้หลักศีลธรรมที่สุด และทรงอำนาจที่สุด เมื่อถูกตัดขาดจากความผูกพันทางโลกและผลประโยชน์ของมนุษย์ ตายเสียแล้วต่อชื่อเรียกร้องแห่งความรักตามธรรมชาติ โดยที่เหตุผลและมโนธรรมถูกทำให้เงียบงันโดยสิ้นเชิง พวกเขาไม่รู้จักรักใคร่ ไม่รู้จักพันธะใด นอกจากกฎและพันธะของตนเอง และไม่รู้จักรักหน้าทีใด นอกจากการขยายอำนาจของคณะนั้น ชาวประเสริฐของพระคริสต์ได้ทำให้บรรดาผู้ยึดมั่นในชาวประเสริฐสามารถเผชิญอันตรายและทนต่อความทุกข์ทรมานได้ โดยไม่หวาดหวั่นต่อความหนาว ความหิว ความเหน็ดเหนื่อย และความยากจน เพื่อธำรงไว้ซึ่งธงแห่งความจริงต่อหน้าการทรมาณบนแท่นยึด การคุมขังในคุกใต้ดิน และหลักประหาร เพื่อจะต่อสู้กับพลังเหล่านี้ ลัทธิเยสุอิตได้ปลุกเร้าผู้ติดตามของตนด้วยความคลั่งศาสนาที่ทำให้พวกเขาสามารถทนต่ออันตรายอย่างเดียวกัน และใช้บรรดาอาวุธแห่งการหลอกลวงทั้งหมดเพื่อต่อต้านอำนาจของความจริง สำหรับพวกเขาแล้ว ไม่มีอาชญากรรมใดใหญ่หลวงเกินกว่าจะกระทำได้ ไม่มีการหลอกลวงใดต่ำช้าเกินกว่าจะใช้ได้ และไม่มีการปลอมแปลงตนใดที่ยากเกินกว่าจะสวมได้ แม้ได้ปฏิญาณตนต่อความยากจนและความถ่อมตนตลอดกาลแล้ว เป้าหมายที่พวกเขาตั้งใจมุ่งหมายก็คือการแสวงหาทรัพย์สมบัติและอำนาจ เพื่ออุทิศตนแก่การโค่นล้มโปรเตสแตนต์ และการสถาปนาอำนาจสูงสุดของสันตะปาปาขึ้นใหม่

"เมื่อปรากฏตนในฐานะสมาชิกแห่งคณะของตน พวกเขาสวมเครื่องแต่งกายแห่งความศักดิ์สิทธิ์ เข้าเยี่ยมเรือนจำและโรงพยาบาล ประณินับตริบใช้คนเจ็บป่วยและคนยากไร้ ประกาศตนว่าได้สละโลกแล้ว และสวมพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซู ผู้เสด็จไปกระทำคุณประโยชน์อยู่ทั่วไป แต่ภายใต้ภาพลักษณ์อันไรที่ตีนี้ บ่อยครั้งกลับซ่อนจุดประสงค์ที่ชั่วร้ายและร้ายแรงถึงชีวิตที่สุดไว้ หลักการพื้นฐานประการหนึ่งของคณะนี้คือ จุดหมายปลายทางทำให้วิธีการนั้นชอบธรรม ตามหลักเกณฑ์นี้ การมูสา การลักขโมย การให้การเท็จภายใต้คำสาบาน และการลอบสังหาร มิได้เป็นเพียงสิ่งที่อาจอภัยได้เท่านั้น หากยังเป็นสิ่งที่นายกองด้วย เมื่อสิ่งเหล่านั้นรับใช้ผลประโยชน์ของคริสตจักร ภายใต้การปลอมแปลงหลากหลายรูปแบบ คณะเยสุอิตค่อย ๆ แทรกตนเข้าสู่ตำแหน่งแห่งรัฐ ไต่ขึ้นไปจนเป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ และกำหนดนโยบายของบรรดาประชาชาติ

พวกเขากลายเป็นคนรับใช้เพื่อทำหน้าที่เป็นสายลับสอดแนมนายของตน พวกเขาจัดตั้งวิทยาลัยสำหรับบุตรชายของเจ้าชายและชนชั้นสูง และตั้งโรงเรียนสำหรับประชาชนทั่วไป; และบุตรหลานของบิดามารดาโปรเตสแตนต์ก็ถูกชักนำให้เข้าสู่การถือปฏิบัติพิธีกรรมของโรมันคาทอลิก ความโอ้อวดและการแสดงออกภายนอกทั้งสิ้นของการนมัสการแบบโรมันถูกนำมาใช้อย่างเต็มกำลัง เพื่อให้สติปัญญาสับสน และทำให้จินตนาการตื่นตาและหลงใหล และด้วยเหตุนี้ เสรีภาพซึ่งบรรพชนได้ตรากตรำและหลังเลือดเพื่อให้ได้มาจึงถูกบุตรหลานทรยศเสียเอง คณะเยสุอิตแพร่ขยายไปทั่วยุโรปอย่างรวดเร็ว และไม่ว่าพวกเขาจะไปทีใด การฟื้นคืนของลัทธิโรมันคาทอลิกก็ติดตามไปทีนั้น”

“เพื่อมอบอำนาจให้แก่พวกเขามากยิ่งขึ้น จึงได้มีการออกพระสมณสาสน์ฉบับหนึ่งเพื่อสถาปนาศาลไต่สวนความเชื่อขึ้นใหม่ ถึงกระนั้น แม้ในประเทศคาทอลิกเอง ศาลอันน่าสะพรึงกลัวนี้ก็เป็นที่รังเกียจอย่างกว้างขวาง กระนั้นบรรดาผู้ปกครองฝ่ายสันตะปาปาก็ยังได้ตั้งมั่นขึ้นอีกครั้ง และความทรุณโทดร้ายที่น่าสยดสยองเกินกว่าจะทนต่อแสงแห่งกลางวันได้ ก็ถูกกระทำซ้ำอีกในคุกใต้ดินลับของมัน ในหลายประเทศ ผู้คนจำนวนหลายพันแล้วหลายพัน ซึ่งเป็นดอกผลอันประเสริฐที่สุดของชาติ บริสุทธิและสูงส่งที่สุด มีปัญญาเลิศและได้รับการศึกษาสูงสุด เป็นศิษยาภิบาลผู้เคร่งศาสนาและอุทิศตน พลเมืองผู้ขยันขันแข็งและรักชาติ นักปราชญ์ผู้ปราดเปรื่อง ศิลปินผู้มีพรสวรรค์ ช่างฝีมือผู้ชำนาญ ล้วนถูกประหารชีวิตหรือถูกบีบบังคับให้หลบหนีไปยังแผ่นดินอื่น”

“สิ่งเหล่านี้คือวิธีการที่กรุงโรมได้เรียกใช้นำมาเพื่อดับแสงสว่างแห่งการปฏิรูป เพื่อตั้งพระคัมภีร์ออกไปจากมนุษย์ทั้งหลาย และเพื่อฟื้นคืนความไม่รู้และความมงายแห่งยุคมืด แต่ภายใต้พระพรของพระเจ้า และด้วยการงานของบุรุษผู้สูงศักดิ์เหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงยกขึ้นให้สืบต่อจากลูเทอร์ โปรเตสแตนต์มิได้ถูกโค่นล้ม ความเข้มแข็งของโปรเตสแตนต์มิได้เกิดจากความโปรดปรานหรือกำลังอาวุธของเจ้าผู้ครองนคร ประเทศที่เล็กที่สุด ประชากรที่ต่ำต้อยที่สุดและมีอำนาจน้อยที่สุด กลับกลายเป็นที่มั่นของโปรเตสแตนต์ นั่นคือเงินวาน้อย ท่ามกลางศัตรูผู้ทรงอำนาจที่วางแผนทำลายนาง นั่นคือฮอลแลนด์บนสันดอนทรายริมทะเลเหนือ ต่อสู้ดิ้นรนกับทรราชแห่งสเปน ซึ่งในเวลานั้นเป็นอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่และมั่งคั่งที่สุด และนั่นคือสวีเดน อันหนาวเหน็บและกันดาร ที่ได้รับชัยชนะเพื่อการปฏิรูป” *The Great Controversy*, 234, 235.

คริสตจักรคาทอลิกได้กระทำทุกวิถีทางเพื่อปิดบังพระคัมภีร์จากมนุษย์ โดยอ้างว่าประเพณีและธรรมเนียมปฏิบัติอันนอกศาสนาของตนนั้นอยู่เหนือพระวจนะของพระเจ้า บรรดาผู้นำแห่งแอ็ดเวนติสซึมแบบเลาตีเซียจะไม่นำผู้เห็นต่างขึ้นศาลด้วยเรื่องงานเขียนของ Ellen White แต่คาทอลิกที่อ้างตนว่าเป็นผู้นำของ Battle Creek จะกระทำเช่นนั้น แก่นแท้ของสัตว์ร้ายแห่งคาทอลิกนิยมก็คือการใช้ อำนาจฝ่ายบ้านเมือง เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายทางศาสนา เมื่อแอ็ดเวนติสซึมแสวงหาอำนาจทางโลกทางกฎหมายเพื่อบริหารจัดการสถาบันของตน ก็อาจเห็นผลแห่ง “ระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์” ของพวกเขาได้

ในบริบทของพิธี auto-da-fé (act of faith) ของศาลไต่สวนสเปน ต้นอ้อและไม้กางเขนปรากฏเป็นองค์ประกอบเชิงสัญลักษณ์ที่เชื่อมโยงกับการตรึงกางเขนของพระคริสต์ ต้นอ้อหมายถึงคทาจำลองที่ถูกวางไว้ในพระหัตถ์ของพระเยซูระหว่างการสวมมงกุฏหนามแก่พระองค์ ซึ่งทหารโรมันใช้ตีพระองค์ เป็นสัญลักษณ์ของการเยาะเย้ย ความทุกข์ทรมาน และการดูหมิ่นเหยียดหยาม

ไม้กางเขนปรากฏอย่างเด่นชัดในขบวนแห่ auto-da-fé ไม้กางเขนสีเขียว (ซึ่งมักคลุมด้วยผ้าเครปสีดำ) ทำหน้าที่เป็นตราสัญลักษณ์ของศาลสืบสวนความเชื่อ โดยมีการอัญเชิญในขบวนเตรียมการแยกต่างหากในวันก่อนหน้า และนำมาตั้งแสดงไว้ระหว่างพิธี ทั้งนี้เป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจของศาลดังกล่าว

การบริษัทยาเสพติดหมายถึงการยึดทรัพย์ (การอายัดหรือการประกาศริบ) ของผู้ที่ถูกพิพากษาว่ามีความผิด ซึ่งเป็นบทลงโทษที่ใช้กันทั่วไปของศาลไต่สวนเพื่อจัดหาเงินทุนแก่ศาลและลงโทษความผิดกรรต ทั้งนี้ได้มีการประกาศต่อสาธารณชนในคำพิพากษาแห่ง auto-da-fé โดยเน้นย้ำถึงความอัปยศอดสูต่อหน้าสาธารณชนและการยับยั้งมิให้ผู้อื่นเอาเยี่ยงอย่าง

งานเขียนของ Ellen G. White ประณามภาวะผู้นำซึ่งจะสั่งห้ามงานเขียนของนางอย่างชัดเจนและเด็ดขาด ในความพยายามที่จะทำให้บทเพลงแห่งสวนองุ่นที่กำลังขับร้องอยู่เงียบลง แต่การนั้นเป็นการกระทำสุดท้ายของระเบียบอันไม่บริสุทธิ์

ประหนึ่งก่อนที่พวกเขาจะสำแดงลักษณะนิสัยของตนอย่างเปิดเผย ณ กฎหมายวันอาทิตย์ ขบวนแห่ "คาทอลิก" สอดคล้องกับชายโบราณยี่สิบห้าคนที่ก้มกราบดวงอาทิตย์ ในสัปดาห์หน้าต่อไปนี้ ย่อหน้าแรกแสดงให้เห็น "ประชากรของพระเจ้าที่อ้างตน" ใน "ยุคสุดท้าย" ข้อความตอนนี้สอนอย่างชัดเจนว่า ในยุคสุดท้าย ศาสนาจารย์เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสจะ "ในคริสตจักรต่าง ๆ และในการชุมนุมใหญ่กลางแจ้ง" "เร่ร่อนประชาชนถึงความจำเป็นในการถือรักษาวันแรกของสัปดาห์"

"องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีคดีกับประชากรผู้ประกาศตนว่าเป็นของพระองค์ในวาระสุดท้ายเหล่านี้ ในคดีนี้ มนุษย์ผู้ดำรงตำแหน่งรับผิดชอบจะดำเนินแนวทางที่ตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิงกับแนวทางที่แนะนำได้ดำเนินไว้ พวกเขาไม่ได้เพียงเพิกเฉยและดูหมิ่นวันสะบาโตด้วยตนเองเท่านั้น แต่จะพยายามกีดกันผู้อื่นมิให้ถือรักษาวันนั้นด้วย โดยกลบฝังวันสะบาโตไว้ใต้ซากขยะของธรรมเนียมและประเพณี ในคริสตจักรทั้งหลายและในการชุมนุมใหญ่กลางแจ้ง บรรดาศาสนาจารย์จะเร่ร่อนแก่ประชาชนถึงความจำเป็นในการถือรักษาวันแรกแห่งสัปดาห์ มีภัยพิบัติทั้งในทะเลและบนแผ่นดิน และภัยพิบัติเหล่านี้จะทวีมากขึ้น ภัยพิบัติหนึ่งจะติดตามมาอย่างกระชั้นชิดหลังจากอีกภัยพิบัติหนึ่ง และคนกลุ่มเล็กน้อยที่ถือรักษาวันสะบาโต ด้วยมโนธรรมอันเคร่งครัดจะถูกชี้นำเป็นผู้ที่นำพระพิโรธของพระเจ้ามาสู่โลก ด้วยเหตุที่พวกเขาไม่ยอมถือวันอาทิตย์"

ข้อความนี้ระบุอย่างชัดเจนว่า เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสคือ "ประชากรของพระเจ้าที่อ้างตน" ซึ่งจะสนับสนุนการถือวันอาทิตย์ และพวกเขาจะชี้ "ออกไปยัง" "คนกลุ่มเล็กน้อยของผู้รักษาวันสะบาโตด้วยมโนธรรมอันเคร่งครัด" ด้วย ในย่อหน้าถัดมา นางเน้นว่าการชมเชงในยุคที่ผ่านมาแล้วจะถูกทำซ้ำอีก ย่อหน้าก่อนหน้านั้นจบลงด้วยการที่นางระบุถึงประชากรของพระเจ้าที่อ้างตน โดยเปรียบเทียบกับผู้ที่นางกล่าวว่าเป็นผู้รักษาวันสะบาโตด้วยมโนธรรมอันเคร่งครัด จากนั้นนางจึงนำประวัติศาสตร์ในอดีตเข้ามา กล่าว และเตือนว่าประวัติศาสตร์เหล่านั้นจะถูกทำซ้ำในวาระสุดท้าย นางกล่าวไว้อย่างชัดเจนยิ่งๆ

"ซาตานเร่ร่อนค่าเท็จนี้เพื่อมันจะได้จับโลกทั้งปวงไว้เป็นเชลย นั่นคือแผนการของมันที่จะบีบบังคับมนุษย์ให้ยอมรับความหลงผิดทั้งหลาย มันมีส่วนอย่างแข็งขันในการเผยแพร่ศาสนาเท็จทั้งปวง และจะไม่ยอมหยุดยั้งต่อสิ่งใดในการพยายามบังคับใช้หลักคำสอนอันผิดพลาด ภายใต้ฉากบังหน้าของความกระตือรือร้นทางศาสนา มนุษย์ทั้งหลายซึ่งอยู่ใต้อิทธิพลแห่งวิญญาณของมัน

ได้ประดิษฐ์การทรมานอันโหดเหี้ยมที่สุดขึ้นแก่เพื่อนมนุษย์ของตน และได้ก่อความทุกข์ทรมานอันน่าสะพรึงกลัวยิ่งที่สุดแก่พวกเขา ชาตานและบริวารของมันยังคงมีจิตวิญญาณเดียวกันนั้นอยู่ และประวัติศาสตร์แห่งอดีตจะถูกทำซ้ำอีกในยุคสมัยของเรา”

“มีมนุษย์บางคนที่ได้ตั้งใจและเจตจำนงของตนไว้เพื่อกระทำความชั่ว ในขอกลิกอันมืดมนแห่งจิตใจของพวกเขา เขาได้ตกลงใจแล้วว่า จะก่ออาชญากรรมใดบ้าง มนุษย์เหล่านี้หลอกลวงตนเอง เขาได้ปฏิเสธมาตรฐานอันยิ่งใหญ่แห่งความชอบธรรมของพระเจ้า และได้ตั้งมาตรฐานของตนขึ้นแทน และเมื่อเปรียบเทียบกับมาตรฐานนั้น เขาก็ประกาศว่าตนบริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยอมให้พวกเขาเปิดเผยสิ่งที่อยู่ในใจของตน ให้สำแดงออกซึ่งวิญญาณของนายผู้ควบคุมพวกเขา พระองค์จะทรงปล่อยให้พวกเขาแสดงความเกลียดชัง กฎหมายของพระองค์ผ่านทาง การปฏิบัติต่อผู้ที่ซื่อสัตย์ต่อข้อเรียกร้องของกฎหมายนั้น พวกเขาจะถูกขับ ดันด้วยวิญญาณเดียวกันแห่งความคลุ้มคลั่งทางศาสนาที่ได้ยุยงฝูงชนซึ่งตรึงพระคริสต์บนกางเขน คริสตจักรและรัฐจะรวมกันเป็นหนึ่งเดียวกันในความกลมเกลียวอันเสื่อมทรามเช่นเดียวกัน”

“คริสตจักรในทุกวันนี้ได้ดำเนินตามรอยเท้าของพวกยิวในสมัยก่อน ผู้ซึ่งละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้าเพื่อยึดถือประเพณีของตนเอง นางได้เปลี่ยนแปลงกฎบัญญัติ ละเมิดพันธสัญญาในพันธบัตร และบัดนี้ก็เช่นเดียวกับครั้งนั้น ผลที่เกิดขึ้นคือความเยอหยิ่ง ความไม่เชื่อ และความไม่สัตย์ซื่อ สภาพที่แท้จริงของนางได้ถูกบรรยายไว้ในถ้อยคำเหล่านี้จากบทเพลงของโมเสสว่า: ‘เขาทั้งหลายได้กระทำตนให้เสื่อมทราม มลทินของเขามิใช่มลทินของบุตรทั้งหลายของพระองค์ เขาเป็นชั่วอายุที่วิปริตและคดโกง ท่านทั้งหลายจะตอบแทนพระยาห์เวห์อย่างไรหรือ โอชนชาติที่โง่เขลาและไร้ปัญญา? พระองค์มิใช่บิดาของเจ้าผู้ทรงไถ่เจ้ามาหรือ? พระองค์มิได้ทรงสร้างเจ้า และทรงสถาปนาเจ้าหรือ?’” Review and Herald, March 18, 1884.

มีข้อความตอนแล้วตอนเล่าในพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ที่ชี้ชัดถึงการข่มเหงบรรดาผู้ซื่อสัตย์ของพระเจ้าใน ยุคสุดท้าย และ “คริสตจักรในทุกวันนี้” ซึ่งนางกำลังระบุถึงนั้น มิใช่ศาสนาคริสต์โดยทั่วไป แต่เป็นคริสตจักรที่นางได้ระบุแล้วซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่ามีแบบอย่างโดยคริสตจักรยิว ข้อความที่ชัดเจนเหล่านั้นในงานเขียนของนางเป็นแรงจูงใจให้คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสพยายามกำหนดข้อจำกัดต่อบรรดางานเขียนของซิสเตอร์ไวท์ ดังที่ความฝันของนางได้ระบุไว้อย่างเหมาะสมอย่างยิ่ง การกระทำของพวกเขาคือบรรดางานเขียนของนาง ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นทรัพย์สินของในบ้านของนางที่จะต้องถูกสั่งห้ามโดยบรรดาผู้นำแห่งแบทเทิลครีก ผู้ซึ่งได้เปลี่ยนไปเป็นคณะอันศักดิ์สิทธิ์ของคาทอลิก การโจมตีงานเขียนของนางยังได้รับการแสดงเป็นภาพแทนโดยการโจมตีต่องานเขียนของเยเรมีย์ด้วยความฝันของเอลเลน ไวท์เป็นพยานที่สองว่าด้วยการเฝ้านงานเขียนของเยเรมีย์

ในชนรุ่นที่สามของแอดเวนติสม์แบบเลาติเซีย การประนีประนอมเป็นแก่นเรื่องที่เด่นชัดที่สุด ชนรุ่นที่สามนั้นเป็นภาพแทนโดยคริสตจักรแห่งเปอร์แกมอส การเริ่มต้นด้วยการตีพิมพ์หนังสือของ W. W. Prescott ที่มีชื่อว่า The Doctrine of Christ ในปี 1919 ต่อเนื่องไปจนถึงการตีพิมพ์ Questions on Doctrine ในปี 1957 เป็นเครื่องหมายของช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนผ่าน ซึ่งถูกแทนด้วยสิ่งพิมพ์แบบอัลฟาและสิ้นสุดลงด้วยสิ่งพิมพ์แบบโอเมกา หนังสือเล่มแรกเป็นตัวแทนของการตีพิมพ์ของ W. W. Prescott ปฏิเสธสิ่งแห่งเผ่ายูดาห์ เพื่อรับเอาทัศนคติเรื่องพระคริสต์แบบโปรเตสแตนต์ที่เสื่อมทราม หนังสือของ Prescott ซึ่งมีชื่ออย่างเหมาะสมว่า The Doctrine of Christ ได้คว้านเอาสารแห่งคำพยากรณ์ของมิลเลอไรต์ออกไป เหลือไว้เพียงคำนิยามอันว่างเปล่าของพระเยซูซึ่งเป็นที่นมัสการในศาสนาคริสต์นิกายคาทอลิกและในโปรเตสแตนต์ที่เสื่อมทราม หนังสือเล่มสุดท้ายในชนรุ่นนั้นให้นิยามเรื่องการชำระให้บริสุทธิ์และการชอบธรรมที่ทำลายธรรมบัญญัติของพระเจ้า

ทั้งความยุติธรรมและพระเมตตาของพระองค์
อิสราเอลในสมัยโบราณได้รับมอบหมายความรับผิดชอบให้เป็นผู้พิทักษ์รักษาธรรมบัญญัติของพระเจ้า
และแอ็ดเวนติสม์ก็จะต้องเป็นผู้พิทักษ์รักษาไม่เพียงแต่ธรรมบัญญัติของพระเจ้าเท่านั้น
แต่รวมถึงพระวาระแห่งคำพยากรณ์ของพระองค์ด้วย ในปี 1919
หนังสือเล่มหนึ่งได้ปฏิเสธการปกป้องพระวาระแห่งคำพยากรณ์ของพระเจ้า
อันเป็นการหมายถึงจุดเริ่มต้นของชนรุ่นที่สามของแอ็ดเวนติสม์แบบเลาตีเซีย
ซึ่งสิ้นสุดลงด้วยหนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ปฏิเสธธรรมบัญญัติของพระเจ้า

“ถ้าท่านปล่อยให้ให้หมกมุ่นอยู่ในความดีอื่น
และด้วยความเยอหยิ่งกับความชอบธรรมในตนเองไม่ยอมสารภาพความผิดของตน
ท่านจะถูกปล่อยไว้ให้อยู่ภายใต้การล่อลวงของซาตาน
หากเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดเผยความผิดพลาดของท่านแล้ว ท่านไม่กลับใจหรือไม่สารภาพ
การทรงจัดเตรียมโดยพระญาณสอดส่องของพระองค์จะนำท่านกลับไปบนพื้นเดิมครั้งแล้วครั้งเล่า
ท่านจะถูกปล่อยให้ทำความผิดพลาดในลักษณะเดียวกันต่อไป ท่านจะยังคงขาดสติปัญญา
และจะเรียกบาปว่าความชอบธรรม และเรียกความชอบธรรมว่าบาป
การล่อลวงมากมายซึ่งจะมีช้อยอยู่ในวาระสุดท้ายเหล่านี้จะห้อมล้อมท่านไว้
และท่านจะเปลี่ยนผู้นำโดยไม่รู้ตัวเลยว่าท่านได้กระทำเช่นนั้นแล้ว” Review and Herald, December
16, 1890.

เปอร์กามอส คริสตจักรที่สาม ได้นำไปสู่อิทธิบาท คือคริสตจักรของสันตะปาปา ซึ่งเป็นยุคที่สี่
เมื่อชายยี่สิบห้าคนค้ำบัลลังก์แห่งอำนาจของอิทธิบาท

“ข้อบังคับซึ่งผู้ตั้งถิ่นฐานยุคแรกนำมาใช้นั้น
ที่อนุญาตให้เฉพาะสมาชิกของคริสตจักรเท่านั้นมีสิทธิออกเสียงหรือดำรงตำแหน่งในฝ่ายปกครองพลเรือน
ได้นำไปสู่ผลลัพธ์ที่เลวร้ายอย่างยิ่ง มาตรการนี้ได้รับการยอมรับว่าเป็นวิธีรักษาความบริสุทธิ์ของรัฐ
แต่ผลที่เกิดขึ้นกลับเป็นความเสื่อมทรามของคริสตจักร
เมื่อการแสดงตนว่าเคร่งศาสนาเป็นเงื่อนไขสำหรับสิทธิออกเสียงและการดำรงตำแหน่ง
หลายคนซึ่งถูกขับเคื้อนด้วยแรงจูงใจแห่งนโยบายทางโลกเท่านั้น
จึงเข้าร่วมกับคริสตจักรโดยปราศจากการเปลี่ยนแปลงแห่งจิตใจ ดังนั้น
คริสตจักรทั้งหลายจึงประกอบขึ้นเป็นส่วนมากด้วยผู้ที่ยังไม่ได้กลับใจใหม่
และแม้แต่ในหมู่ผู้รับใช้ก็มีผู้ที่ไม่เพียงยึดถือความผิดพลาดทางหลักคำสอนเท่านั้น
แต่ยังไม่รู้จักกฎหรืออำนาจแห่งการทรงสร้างใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกด้วย ดังนั้น
จึงได้มีการพิสูจน์อีกครั้งถึงผลร้ายอันชั่วช้า
ซึ่งได้เห็นอยู่บ่อยครั้งในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรตั้งแต่สมัยของคอนสแตนตินจนถึงปัจจุบัน
จากความพยายามที่จะเสริมสร้างคริสตจักรด้วยความช่วยเหลือของรัฐ
จากการหันไปพึ่งอำนาจฝ่ายโลกเพื่อสนับสนุนชาวประเสริฐของพระองค์ผู้ทรงประกาศว่า
'อาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกนี้' ยอห์น 18:36 การรวมกันของคริสตจักรกับรัฐ
ไม่ว่าระดับนั้นจะเล็กน้อยเพียงใด แม้จะดูเหมือนว่าจะทำให้โลกเข้าใกล้คริสตจักรมากขึ้น
แต่ในความเป็นจริงแล้วกลับเป็นเพียงการทำให้คริสตจักรเข้าใกล้โลกมากขึ้นเท่านั้น” สงครามครั้งใหญ่,
297.

“การรวมตัวของคริสตจักรกับรัฐ ไม่วาระระดับนั้นจะเล็กน้อยเพียงใด
แม้จะดูเหมือนจะนำโลกเข้ามาใกล้คริสตจักรมากขึ้น
แต่ในความเป็นจริงกลับเป็นเพียงการนำคริสตจักรเข้าไปใกล้โลกมากขึ้นเท่านั้น” เมื่อวันที่ 18 พฤษภาคม
1977 Bert B. Beach (ผู้อำนวยการคนหนึ่งในแผนก Northern Europe-West Africa Division

ของคริสตจักร และมีส่วนเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างคริสตจักร)

ได้ถวายเหรียญตราที่หุ้มทองคำแก่นั้ไครสต์ Pope Paul VI ระหว่างการเข้าเฝ้าเป็นหมู่คณะในกรุงโรม เหตุการณ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการประชุมของ Conference of Secretaries of World Confessional Families เหตุการณ์ดังกล่าวได้รับการรายงานใน Adventist Review (11 สิงหาคม 1977) และ Religious News Service ได้บันทึกว่า นี่เป็นครั้งแรกที่ผู้แทนทางการของ SDA ได้พบกับองค์สันตะปาปาองค์หนึ่ง

“องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประกาศคำสาปแช่งเหนือบรรดาผู้ที่ตัดทอนจากพระคัมภีร์หรือเพิ่มเติมลงในพระคัมภีร์ พระผู้ทรงดำรงอยู่ผู้ยิ่งใหญ่ได้ทรงกำหนดแล้วว่าสิ่งใดจะเป็นมาตรฐานแห่งความเชื่อและหลักคำสอน และพระองค์ได้ทรงมุ่งหมายให้พระคัมภีร์เป็นหนังสือประจำครัวเรือน คริสตจักรที่ยึดมั่นในพระวจนะของพระเจ้ายอมแยกขาดจากโรมอย่างไม่มีวันประนีประนอม โปรเตสแตนต์เคยแยกออกจากคริสตจักรใหญ่แห่งการละทิ้งความเชื่อนี้เช่นนั้น แต่พวกเขาได้เข้าไปใกล้มากขึ้น และยังคงอยู่บนหนทางแห่งการคืนดีกับคริสตจักรแห่งโรม โรมไม่เคยเปลี่ยนแปลง หลักการของนางมิได้แปรเปลี่ยนไปแม้แต่น้อย นางมิได้ทำให้รอยแยกระหว่างตนกับโปรเตสแตนต์ลดน้อยลงเลย พวกเขาต่างหากที่เป็นฝ่ายรุกคืบทั้งหมด แต่สิ่งนี้บ่งชี้อะไรเกี่ยวกับลัทธิโปรเตสแตนต์ในวันนี้? การปฏิเสธความจริงแห่งพระคัมภีร์นั่นเองที่ทำให้มนุษย์เข้าไปใกล้ความไม่เชื่อ เป็นคริสตจักรที่ถอยหลังฝ่ายวิญญาณต่างหากที่ทำให้ระยะห่างระหว่างตนกับสันตะปาปาลดน้อยลง”

“บุคคลเช่นลูเทอร์ แครนเมอร์ ริตลีย์ ฮูเปอร์

และบุรุษผู้สูงศักดิ์นับพันซึ่งเป็นมรณสักขีเพื่อเห็นแก่ความจริงนั้น ต่างหากที่เป็นโปรเตสแตนต์ที่แท้จริง พวกเขายื่นหยัดเป็นยามเฝ้าความจริงอย่างสัตย์ซื่อ

ประกาศว่าโปรเตสแตนต์มีอาจรวมเป็นหนึ่งเดียวกับโรมันนิยมได้

แต่จำต้องแยกออกจากหลักการของสันตะปาปาให้ไกลประหนึ่งทิศตะวันออกห่างจากทิศตะวันตก

ผู้ปกป้องความจริงเช่นนั้นยอมไม่อาจประสานกลมกลืนกับ ‘มนุษย์แห่งบาบ’ ได้

มากไปกว่าที่พระคริสต์และเหล่าอัครทูตจะกระทำได้ ในยุคก่อน ๆ

คนชอบธรรมตระหนักว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะเข้าร่วมสังกัดกับโรม และแม้ว่าการต่อต้านระบบแห่งความหลงผิดนี้ของพวกเขาจะต้องดำรงไว้ท่ามกลางความเสี่ยงต่อทรัพย์สินและชีวิต

กระนั้นพวกเขาก็ยังมีความกล้าที่จะรักษาการแยกตนไว้ และต่อสู้อย่างองอาจเพื่อความจริง

ความจริงแห่งพระคัมภีร์เป็นสิ่งล้ำค่าสำหรับพวกเขายิ่งกว่าทรัพย์สินสมบัติ เกียรติยศ หรือแม้แต่ชีวิตเอง

พวกเขาไม่อาจทนเห็นความจริงถูกฝังกลบอยู่ใต้กองแห่งไสยศาสตร์และวาทะลวงอันที่มธุรสได้

พวกเขาก็พระวจนะของพระเจ้าไว้ในมือ และชุมนุมมาตรฐานแห่งความจริงขึ้นต่อหน้าประชาชน โดยประกาศอ

ย่างกล้าหาญถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่พวกเขาผ่านการค้นคว้าพระคัมภีร์อย่างขยันหมั่นเพียร

พวกเขาตายด้วยความตายอันโหดร้ายที่สุดเพราะความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า แต่ด้วยโลหิตของพวกเขา

เขาได้ซื้อเสรีภาพและสิทธิพิเศษทั้งหลายไว้ให้แก่เรา

ซึ่งคนจำนวนมากที่อ้างตนว่าเป็นโปรเตสแตนต์กลับกำลังยอมสละให้อำนาจแห่งความชั่วร้ายโดยง่าย

แต่เราจะยอมสละสิทธิพิเศษที่ได้มาด้วยราคาสูงเช่นนี้หรือ? เราจะถวายการลบหลู่แด่พระเจ้าแห่งสวรรค์

และภายหลังจากที่พระองค์ได้ทรงปลดปล่อยเราจากแอกแห่งโรมันแล้ว

จะกลับนำตนเองเข้าไปสู่ความเป็นทาสของอำนาจอันเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นี่อีกหรือ?

เราจะพิสูจนความเสื่อมถอยของเราเองด้วยการลงนามสละเสรีภาพทางศาสนา

และสิทธิของเราในการนมัสการพระเจ้าตามคำชี้ขาดแห่งมโนธรรมของเราเองหรือ?”

“เสียงของลูเทอร์ ซึ่งก้องสะท้อนอยู่ในภูเขาและหุบเขา ซึ่งสิ้นสະเหือนยุโรปดงแผ่นดินไหว

ได้เรียกกระดมก้องทั้แห่งอัครทูตผู้ทรงเกียรติของพระเยซูออกมา

และความจริงที่พวกเขาประกาศยืนยันนั้นมิอาจถูกทำให้เจ็บบเสียงได้ด้วยกองฟินสำหรับเผา

ด้วยการทรมาณ ด้วยคฤตระกูล หรือด้วยความตาย;

และบัดนี้ยังคงมีเสียงของกองทัพอันทรงเกียรติแห่งบรรดามรณสักขีที่กำลังบอกแก่เราว่า
อำนาจโรมันคือการละทิ้งความเชื่อซึ่งได้มีการพยากรณ์ไว้สำหรับยุคสุดท้าย
คือธรรมล้ำลึกแห่งความชั่วช้าที่เปาโลเห็นว่าได้เริ่มทำงานแล้วแม้ในสมัยของท่านเอง
โรมันคาทอลิกกำลังขยายอิทธิพลขึ้นอย่างรวดเร็ว ลัทธิสันตะปาปากำลังเพิ่มขึ้น
และบรรดาผู้ที่ได้เห็นหูของตนไปจากการฟังความจริง ก็กำลังรับฟังนิทานลวงของนาง
โบสถ์น้อยของสันตะปาปา วิทยาลัยของสันตะปาปา สถานสำนักซี และอารามทั้งหลายกำลังเพิ่มจำนวนขึ้น
และโลกโปรเตสแตนต์ก็ดูประหนึ่งกำลังหลับไหล
พวกโปรเตสแตนต์กำลังสูญเสียเครื่องหมายแห่งความแตกต่างที่เคยทำให้พวกเขาแตกต่างจากโลก
และกำลังลดระยะห่างระหว่างตนกับอำนาจโรมัน พวกเขาได้เห็นหูของตนไปจากการฟังความจริง;
พวกเขาไม่เต็มใจที่จะยอมรับความสว่างซึ่งพระเจ้าทรงส่องลงบนหนทางของพวกเขา
และเหตุฉะนั้นจึงกำลังก้าวเข้าไปในความมืด พวกเขาพูดด้วยความดูหมิ่นต่อความคิดที่ว่าจะมีการฟื้นคืนชีพ
นอิกของการชมเชงอันโหดร้ายในอดีตจากฝ่ายโรมันคาทอลิกและผู้ที่เข้าร่วมกับเขา พวกเขาไม่ตระหนักถึง
ความจริงที่ว่าพระวณะของพระเจ้าทรงพยากรณ์ไว้อย่างชัดเจนถึงการฟื้นคืนชีพเช่นนั้น
และจะไม่ยอมรับว่าประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้ายจะต้องทนทุกข์จากการชมเชง
แม้ว่าพระคัมภีร์กล่าวว่า ‘พญานาคนั้นก็โกรธแค้นหญิงนั้น
และออกไปทำสงครามกับเชื้อสายที่เหลืออยู่ของนาง คือพวกที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า
และมีคำพยาณของพระเยซูคริสต์’”

“ลัทธิสันตะปาปาเป็นศาสนาของธรรมชาติมนุษย์ และมนุษย์ส่วนใหญ่รักคำสอนที่เปิดทางให้ตนทำบาปได้
แต่ยังปลดเปลื้องตนจากผลของบาปนั้น ผู้คนจำต้องมีศาสนาแบบใดรูปแบบหนึ่ง
และศาสนานี้ซึ่งมนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นเอง แต่กลับอ้างสิทธิอำนาจจากพระเจ้า
ก็เป็นสิ่งที่เหมาะสมกับจิตใจฝ่ายเนื้อหนัง มนุษย์ที่คิดว่าตนฉลาดและมีปัญญา
หันหลังให้ด้วยความเยอหยิ่งต่อมาตรฐานแห่งความชอบธรรม คือพระบัญญัติสิบประการ
และไม่คิดว่าการสืบเสาะถึงทางของพระเจ้านั้นสอดคล้องกับศักดิ์ศรีของตน
ฉะนั้นพวกเขาจึงดำเนินเข้าไปในทางเท็จ ในวิถีต้องห้าม กลายเป็นผู้ฟังตนเอง ยกตนพองโต
ตามแบบอย่างของพระสันตะปาปา มิใช่ตามแบบอย่างของพระเยซูคริสต์
พวกเขาจำต้องมีรูปแบบของศาสนาที่เรียกเรื่องจิตวิญญาณและการปฏิเสธตนน้อยที่สุด
และเพราะปัญญามนุษย์ที่มีได้รับการชำระให้บริสุทธิ์จะไม่นำพวกเขาให้รังเกียจลัทธิสันตะปาปา
พวกเขาจึงถูกดึงดูดโดยธรรมชาติไปสู่ข้อกำหนดและคำสอนของมัน
พวกเขาไม่ต้องการดำเนินในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาเห็นแสงเสียเหลือเกินเกินกว่าจะเสาะหา
พระเจ้าด้วยการอธิษฐานและด้วยความถ่อมใจ พร้อมด้วยความรู้ที่เข้าใจได้ในพระวณะของพระองค์
เมื่อไม่ใส่ใจจะรู้ทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า จิตใจของพวกเขาจึงเปิดรับการล่อลวงทั้งสิ้น
พร้อมอยู่เสมอที่จะยอมรับและเชื่อคำมสา พวกเขาเต็มใจที่จะให้ความเท็จที่ไร้เหตุผลที่สุด
ขัดแย้งในตัวเองที่สุด ถูกยึดเยียดแก่ตนในฐานะเป็นความจริง”

“ผลงานชิ้นเอกแห่งการล่อลวงของซาตานคือระบบสันตะปาปา; และในเมื่อได้มีการพิสูจน์แล้วว่า
ยุคแห่งความมืดมนทางสติปัญญาอย่างยิ่งนั้นเอื้ออำนวยแก่ลัทธิโรมัน ฉะนั้นใด ก็จะมีการพิสูจน์ด้วยว่า
ยุคแห่งความสว่างทางสติปัญญาอย่างยิ่งก็เอื้ออำนวยต่ออำนาจของมันฉนั้นนั้น;
เพราะจิตใจของมนุษย์ทั้งหลายมุ่งรวมอยู่กับความเหนือกว่าของตนเอง
และไม่ชอบที่จะคงพระเจ้าไว้ในความรู้ของตน โรมอ้างความไม่ผิดพลาด
และพวกโปรเตสแตนต์ก็กำลังดำเนินตามแนวทางเดียวกัน
พวกเขาไม่ปรารถนาที่จะค้นหาความจริงและก้าวต่อไปจากความสว่างสู่ความสว่างที่ยิ่งกว่าเดิม
พวกเขาก่อกำแพงล้อมตนเองไว้ด้วยอคติ และดูประหนึ่งเต็มใจที่จะถูกล่อลวงและที่จะล่อลวงผู้อื่นด้วย”

“แต่แม้ว่าท่าทีของคริสตจักรทั้งหลายจะเป็นสิ่งที่ทำให้หัวใจ
กระนั้นก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องหมดกำลังใจ;
เพราะพระเจ้าทรงมีชนชาติหนึ่งของพระองค์ผู้ซึ่งจะรักษาความสัตย์ซื่อต่อความจริงของพระองค์ไว้
ผู้ซึ่งจะยึดพระคัมภีร์ และพระคัมภีร์เท่านั้น เป็นกฎแห่งความเชื่อและหลักคำสอนของตน
ผู้ซึ่งจะยกมาตรฐานขึ้น และชูธงซึ่งมีคำจารึกไว้ว่า “พระบัญญัติของพระเจ้าและความเชื่อของพระเยซู”
พวกเขาจะให้คุณค่าต่อชาวประเสริฐอันบริสุทธิ์
และยึดพระคัมภีร์เป็นรากฐานแห่งความเชื่อและหลักคำสอนของตน”

“สำหรับกาลเวลาเช่นนี้ เมื่อมนุษย์ทั้งหลายกำลังละทิ้งพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา
คำอธิษฐานของดาวิดก็เหมาะสมอย่างยิ่ง คือว่า—‘ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงกระทำแล้ว ข้าแต่พระยาห์เวห์
เพราะเขาทั้งหลายได้ทำให้พระราชบัญญัติของพระองค์เป็นโมฆะ’
เรากำลังก้าวเข้าสู่เวลาหนึ่งเมื่อพระราชบัญญัติของพระเจ้าจะถูกดูหมิ่นเหยียดหยามอย่างเกือบทั่วทั้งสากล
และประชากรของพระเจ้าผู้รักษาพระบัญญัติจะถูกทดลองอย่างหนักหน่วง; แต่พวกเขาจะสูญเสียความเคารพ
ต่อพระราชบัญญัติของพระยาห์เวห์เพียงเพราะผู้อื่นมองไม่เห็นและไม่ตระหนักถึงข้อเรียกร้องอันผูกพันของ
พระราชบัญญัตินั้นหรือ? ขอให้ประชากรของพระเจ้าผู้รักษาพระบัญญัติ เช่นเดียวกับดาวิด ภายความ
เคารพต่อพระราชบัญญัติของพระเจ้าให้ยิ่งขึ้นตามส่วนที่มนุษย์ทั้งหลายละทิ้งพระราชบัญญัตินั้น
และสมทบการไม่ให้เกียรติและการดูหมิ่นลงบนพระราชบัญญัตินั้น” Signs of the Times, February
19, 1894.

สองปีก่อนที่ปฏิปักษ์พระคริสต์จะได้รับเหรียญทองจากผู้นำของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสฝ่ายเลาตีเซีย
ในปี 1975 ได้มีการยื่นฟ้องต่อคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส; EEOC v. Pacific Press Publishing
Association (Case No. C-74-2025 CBR in the U.S. District Court for the Northern District of
California) ซึ่งคณะกรรมการโอกาสการจ้างงานที่เท่าเทียมได้ฟ้องสำนักพิมพ์ของคริสตจักรในนามของพ
นักงานหญิงสองคน—Merikay Silver (อดีตบรรณารักษ์ซึ่งได้ลาออกไปแล้วเมื่อถึงเวลาฟ้องคดี) และ Lorna
Tobler—โดยกล่าวหาว่ามีการเลือกปฏิบัติด้านค่าจ้างและสวัสดิการบนพื้นฐานของเพศ คริสตจักรได้แก้ต่างต่อ
อแนวปฏิบัติของตนส่วนหนึ่งโดยอ้างข้อยกเว้นทางศาสนาและโดยการอภิปรายถึงโครงสร้างการปกครองของต
น

ในคำให้การเป็นลายลักษณ์อักษรลงวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 1976 (ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคำแก้ต่างที่ยื่นต่อศาล) นีล
ซี. วิลสัน (ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งประธานกองอเมริกาเหนือของคริสตจักร
และต่อมาดำรงตำแหน่งประธานสมัชชาใหญ่ระหว่างปี 1979–1990)

ได้กล่าวถึงทัศนคติทางประวัติศาสตร์ของคริสตจักรที่มีต่อคริสตจักรโรมันคาทอลิก

คำให้การดังกล่าวเกิดขึ้นในบริบทของการโต้แย้งคัดค้านการพรรณนาคริสตจักรว่ามี “ลำดับชั้นการปกครอง”
คล้ายคลึงกับระบบสันตะปาปา ข้อความฉบับเต็มที่เกี่ยวข้อมีดังนี้: “แม้จะเป็นความจริงที่ว่า เคยมีช่วงเวลาหนึ่ง
ในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสที่นิกายนี้ยึดถือทัศนคติต่อต้านคริสตจักรโรมันคาทอลิกอย่าง
ชัดเจน และมีการใช้คำว่า ‘ลำดับชั้นการปกครอง’

ในความหมายเชิงดูหมิ่นเพื่ออ้างถึงรูปแบบการปกครองคริสตจักรของสันตะปาปา แต่ท่าทีดังกล่าวของคริสตจักร
รก็มิได้เป็นสิ่งอื่นใดนอกจากการสาแดงออกของกระแสการต่อต้านสันตะปาปาอย่างแพร่หลายในหมู่นิกายโปร
เตสแตนต์สายอนุรักษนิยมในช่วงต้นของศตวรรษนี้และปลายศตวรรษก่อนหน้านั้น ซึ่งบัดนี้
สำหรับคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสแล้ว ได้ถูกโยนทิ้งไปยั้งถึงขยะแห่งประวัติศาสตร์เรียบร้อยแล้ว”

สิ่งนี้สะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงออกไปจากการตีความคำพยากรณ์ตามจาริตดั้งเดิมของคริสตจักร
ซึ่งระบุว่าระบบสันตะปาปาเป็น “สัตว์ร้าย” หรือปฏิปักษ์พระคริสต์ในพระธรรมวิวรณ์ นักวิจารณ์ทั้งภายในและ
ภายนอกคริสตจักรได้ตีความว่าเป็นการลดทอนความสำคัญของจุดยืนต่อต้านคาทอลิกนั้น

หรือเป็นการละทิ้งจุดยืนนั้น

เพื่อให้สอดคล้องกับแนวคิดเอกภาพระหว่างคริสตจักรสมัยใหม่หรือการป้องกันทางกฎหมาย วิลสัน ในปี 1985 ได้เรียกประธานของกองต่าง ๆ ของคริสตจักรว่า "พระคาร์ดินัล" เมื่อเขากล่าวว่า "... ไม่มี 'พระคาร์ดินัล' จากประเทศหิ้งปวงแห่งตะวันออกไกลเลย ขณะที่น่าจะมี 'พระคาร์ดินัล' สองคนจากแอฟริกา"

ซิสเตอร์ไวท์ได้กล่าวไว้ว่า

คริสตจักรที่เสื่อมถอยจากความเชื่อมั่นเองที่ทำให้ระยะห่างระหว่างตนกับพระสันตะปาปาลดน้อยลง! การประนีประนอมของคนรุ่นที่สามถูกพรรณนาไว้ว่าเป็นการทำให้เพื่อทัมมุสในเอเสเคียลบทที่แปด และโดยการประนีประนอมของเปอร์กามอน คนรุ่นแรกตั้งแต่ปี 1863 จนถึงปี 1888 เป็นภาพแทนของคริสตจักรแห่งเอเฟซัส ซึ่งเป็นคริสตจักรที่ละทิ้งความรักครั้งแรกของตนไป และความรักครั้งแรกของขบวนการมิลเลอร์ไรต์ก็คือชาวสาร์แห่งคำพยากรณ์ และบทแรกของชาวสาร์แห่งคำพยากรณ์นั้นคือ "เจ็ดกาลเวลา" ซึ่งถูกวางทิ้งไว้ในปี 1863.

ตั้งแต่ปี 1888 จนถึงปี 1919 คนรุ่นที่สองซึ่งเป็นตัวแทนโดยสมอร์นาและห้องลับของเอเสเคียล ได้เห็นความตายของพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ เมื่อซิสเตอร์ไวท์ถูกฝังไว้ในปี 1915 จำเป็นต้องมีรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับชนทั้งสี่รุ่นเพื่อให้คำพยากรณ์ครบถ้วน แต่ต้องเข้าใจการกบฏที่ตีบทหน้าไปเป็นลำดับนั้นอย่างถ่องแท้ เพื่อจะซาบซึ้งอย่างเต็มที่ว่าประชากรที่ละทิ้งความเชื่อจะสามารถ "สั่งห้าม" งานเขียนของเอลเลน ไวท์ได้อย่างไร หรือพวกเขาจะสามารถส่งเสริมวันแรกของสัปดาห์ว่าเป็นสิ่งที่ยอมรับได้อย่างไร ยูดาสทำงานร่วมกับ "พวกซีเมาแห่งเอฟราอิม" ผู้ซึ่ง "ปกครองชนชาตินี้" ในเยรูซาเล็ม และบรรดาผู้ที่ปกครองเยรูซาเล็มและกราบไหว้ดวงอาทิตย์นั้น มีสภาชั้นเฮเดรินเป็นตัวแทน!

เราจะดำเนินการศึกษานี้ต่อไปในบทความถัดไป

"ท่ามกลางบรรดาผู้ที่อ้างตนว่าเป็นบุตรของพระเจ้า ได้มีการสำแดงความอดทนน้อยเพียงใด ได้มีการกล่าวถ้อยคำอันขมขื่นมากเพียงใด ได้มีการเปล่งคำกล่าวประณามต่อผู้ที่มีได้อยู่ในความเชื่อของเรามากเพียงใด หลายคนได้มองผู้ที่สังกัดคริสตจักรอื่นว่าเป็นคนบาปใหญ่ยิ่ง ทั้งที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงเห็นเขาเช่นนั้น ผู้ที่มองสมาชิกของคริสตจักรอื่นเช่นนั้น จำเป็นต้องถ่อมตนลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า ผู้ที่พวกเขากล่าวโทษนั้น อาจได้รับแสงสว่างเพียงเล็กน้อย มีโอกาสและสิทธิพิเศษเพียงน้อยนิด หากคนเหล่านั้นได้รับแสงสว่างตั้งที่สมาชิกจำนวนมากในคริสตจักรของเราได้รับแล้ว เขาอาจก้าวหน้าไปได้ไกลกว่านี้มาก และเป็นตัวแทนความเชื่อของตนต่อโลกได้ดียิ่งกว่า สำหรับบรรดาผู้ที่โอ้อวดถึงแสงสว่างของตน แต่กลับไม่ดำเนินตามแสงสว่างนั้น พระคริสต์ตรัสว่า 'แต่เราบอกพวกท่านว่า ในวันพิพากษา โทษของเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าของพวกท่าน และเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม [เซเวนต์เดย์แอดเวนติส ผู้ได้รับแสงสว่างยิ่งใหญ่] ซึ่งถูกยกขึ้นถึงสวรรค์ [ในด้านสิทธิพิเศษ] จะถูกเหวี่ยงลงถึงนรก เพราะว่าถ้าการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้า ได้กระทำในเมืองโซโดม เมืองนั้นก็จะตั้งอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษของแผ่นดินโซโดมจะเบากว่าของเจ้า' ในเวลานั้นพระเยซูตรัสตอบว่า 'ข้าแต่พระบิดา องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงซ่อนสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนฉลาด [ตามที่เขาประเมินตนเอง] และได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านี้แก่บรรดาผู้เขื่องนรก'"

"และบัดนี้ เพราะเจ้าได้กระทำการทั้งสินเหล่านี้ พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า และเราได้พูดกับเจ้า ลูกขึ้นแต่เข้าประตูและพูดแล้ว แต่เจ้ามิได้ฟัง และเราได้เรียกเจ้า แต่เจ้ามิได้ตอบ เพราะฉะนั้น

เราจะกระทำแก่พระนิเวศน์ ซึ่งเรียกตามนามของเรา ซึ่งเจ้าไว้วางใจนั้น และแก่สถานที่ซึ่งเราได้ให้แก่เจ้าและบรรพบุรุษของเจ้า เหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ซีโลห์ และเราจะขับไล่เจ้าออกไปให้พ้นจากสายตาของเรา ดังที่เราได้ขับไล่พี่น้องทั้งสี่ของเจ้า คือเชื้อสายทั้งสี่ของเอฟราอิม”

“องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสถาปนาสถาบันต่าง ๆ ที่มีความสำคัญยิ่งไว้ท่ามกลางเรา และสถาบันเหล่านั้นจะต้องได้รับการบริหารจัดการ มิใช่ดังที่สถาบันฝ่ายโลกทั้งหลายบริหารกัน แต่ตามระเบียบแบบแผนของพระเจ้า สถาบันเหล่านั้นจะต้องได้รับการบริหารด้วยจิตใจที่มุ่งตรงต่อพระสิริของพระองค์เพียงประการเดียว เพื่อว่าด้วยทุกวิถีทาง จิตวิญญาณทั้งหลายที่กำลังพินาศจะได้รับความรอด พระโอวาทแห่งพระวิญญาณได้มาถึงประชากรของพระเจ้าแล้ว แต่กระนั้นหลายคนก็มีได้ใส่ใจต่อการตักเตือน การเตือนสติ และคำแนะนำทั้งหลาย”

“บัดนี้ จงฟังสิ่งนี้เกิด โอ คนชาติที่โง่เขลาและปราศจากความเข้าใจ ผู้มีตาแต่ไม่เห็น ผู้มีหูแต่ไม่ได้ยิน พระยาห์เวห์ตรัสว่า พวกเจ้าไม่ยำเกรงเราเลยหรือ? พวกเจ้าจะไม่ตัวสั่นต่อหน้าของเราหรือ? เราได้วางทรายไว้เป็นเขตแดนของทะเล เป็นกฏอันถาวรซึ่งมันจะสว่างละเมิดไม่ได้ แม้คลื่นของมันจะซัดกระหน่ำ ก็เอาชนะไม่ได้ แม้มันจะคำราม ก็ข้ามพ้นไปไม่ได้ แต่คนชาตินี้มิมีจิตใจแข็งกระด้างและกบฏ พวกเขาได้เห็นเหและจากไปแล้ว ทั้งเขาทั้งหลายมิได้กล่าวในใจของตนว่า บัดนี้ให้เรายำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ผู้ประทอนฝน ทั้งฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดูตามกาลของมัน พระองค์ทรงสงวนสัปดาห์แห่งการเก็บเกี่ยวตามกำหนดไว้แก่เรา ความชั่วช้าของพวกเจ้าทำให้สิ่งเหล่านี้หันไปเสีย และบาปของพวกเจ้าได้ยับยั้งสิ่งดีทั้งหลายไว้จากพวกเจ้า.... พวกเขาไม่ตัดสินคดี คือคดีของลูกกำพร้าพ่อ ถึงกระนั้นพวกเขาก็ยังจำเรื่อง และสิทธิของคนขัดสนพวกเขาก็ไม่ตัดสิน พระยาห์เวห์ตรัสว่า เราจะไม่ลงโทษเพราะสิ่งเหล่านี้หรือ? จิตวิญญาณของเราจะไม่แก้แค้นแก่ประชาชาติเช่นนี้หรือ?”

“พระเจ้าจะทรงถูกบังคับให้ตรัสว่า ‘เจ้าอย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้เลย ทั้งอย่ายกเสียงร้องทูลหรือคำอธิษฐานเพื่อเขาทั้งหลาย และอย่าวิงวอนต่อเราเลย เพราะเราจะไม่ฟังเจ้า’ หรือ? เหตุฉะนั้น ฝนจึงถูกยับยั้งไว้ และไม่มีฝนปลายฤดู.... ตั้งแต่นี้ไป เจ้าจะไม่ร้องทูลต่อเราหรือว่า พระบิดาของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำแห่งวิหิงหนุมของข้าพระองค์?” Review and Herald, August 1, 1893.